Cankar, Ivan. Resignacija. 1899, Ljubljanski zvon

vse se zanj že navdušuje . . .
Peša vera, peša nravnost . . .
Žalostni so vam ti časi,
časi struje te »moderne«,
teh »modernih« pevcev časi! . . .
Toda kaj bi se jezili,
daite, piite no, gospoda!
Trčimo na zdravje, dragi!
Bog jih živi pevce prave,
Bog jih živi ideale,
jasne, svetle ideale!«
Zazveneli so kozarci,
trčili so štirje pivci,
dvignili kozarce polne,
srkali v se ideale,
jasne, svetle ideale . . .

Ivan Šorli.

Noč.

Noč prihaja v mojo tiho sobo;
luč umira pred menoj na mizi,
v zadnjih iskrah že trepeče
plamen —
noč prihaja v moje trudno srce.

In na stenah vstajajo počasi
temne sence z bledimi obrazi,
vame gledajo oči globoke,
bližajo se mrtve mi roké . . .

Izsušena že so moja lica,
in izpraznjena je moja duša . . .
vse raztrosil sem bogastvo svoje,
vse do dna izpraznil svojo dušo —

Zdaj je tukaj veliki bankrot . . .
Luč umira pred menoj na mizi,
vame gledajo oči globoke,
bližajo se mrtve mi roké.

Ivan Cankar.

Resignacija.

Na mojo pot ne trosi rož duhtečih —
temna in strašna pred menoj leži;
cvetovi jasni vsi bi oveneli,
v režeče maske bi okameneli
smehljaji tvoji sredi te noči.

Oj Anica, vse moje lepe sanje
razpadle so že davno v prst in prah;
vse, kar sem ti govoril, vse zlagano —
pod haljo z biseri in zlatom tkano
sem skrival svoje duše blazni strah.

Pred mano hodi smrt s korakom tihim,
polaga mi na pot svoj temni prt —
in luč umira, moje cvetje vene . . .
Oj ne žaluj — odvrni se od mene,
ti ljubica — pred mano hodi smrt! . . .

Ivan Cankar.

dLib.si Digitalna knjižnica Slovenije